

De Grote Oorlog

‘Vertel over vroeger,’ zegt Lisa. ‘Van toen jij klein was.’ Ze zitten in de tuin achter Lisa’s huis. Balthazar sluipt over het pad met zijn staart als een antenne loodrecht omhoog. Af en toe staat hij stil en kijkt achterom alsof hij vraagt: ‘Jullie zien me toch?’

‘Wij woonden in een dorp dat door bossen was omzoomd,’ zegt Alfred. ‘Dennen stonden er, miljoenen dennen, kilometers in het rond. En struiken en kreupelhout. We speelden er het hele jaar door.’

‘Ook ’s winters?’

‘Ja. Als het gesneeuwd had, zag je alle sporen van de dieren. Vogels, konijnen, hazen, fazanten.’

‘En als het waaide in de herfst?’

‘Dan zwiepten de takken van de bomen heen en weer. We hoorden ze kraken.’

Viola brengt koffie en limonade. Balthazar verdwijnt achter de struiken.

‘Lisa leert over de Eerste Wereldoorlog,’ zegt Viola. ‘Was jouw vader toen soldaat?’

‘Ja,’ zegt Alfred. ‘Ik was toen nog niet geboren.’

‘Heeft jouw papa hard gevochten?’ vraagt Lisa.

‘Ja.’

‘Het was de Grote Oorlog,’ zegt Viola.

‘Waarom noemen ze die zo?’ vraagt Lisa.

‘Omdat hij zo lang duurde, en omdat er soldaten uit de hele wereld meevochten,’ zegt Alfred.

‘Uit de hele wereld?’

‘Ja. Ze kwamen van overal. Van India, China, Engeland, Schotland, Amerika, Frankrijk, België, Afrika. En ze vochten allemaal tegen de Duitsers.’

‘India ligt toch aan de andere kant van de wereld?’

‘Ja, maar de Engelsen waren daar toen de baas. En dus moesten de Indiërs bij ons in de Westhoek komen vechten.’

‘Is samen vechten makkelijker dan samen leven?’ vraagt Viola zich af.

‘Mijn vader had vaak nachtmerries over de oorlog. Hij wilde er niet over praten. Het was te gruwelijk voor woorden, zei hij altijd. Hij werd ziek van verdriet als hij aan de oorlog dacht.’

Balthazar komt luid miauwend achter de struiken vandaan. Zijn oren staan rechtop en zijn snorharen trillen. Viola denkt aan de Tweede Wereldoorlog. Ze vraagt zich

af hoe Alfred die is doorgekomen, maar ze vraagt er niet naar. Lisa denkt: op de televisie is het ook vaak oorlog. Bommen ontploffen, mensen sterven, overal spat bloed, op straat, tegen de huisgevels. En altijd kijken mensen huilend in de camera.

‘Het duurt soms langer dan een mensenleven voor je van een oorlog genezen bent,’ zegt Alfred.

‘Vertel eens iets plezierigs over vroeger,’ zegt Lisa.

‘We waren altijd samen,’ zegt Alfred. ‘Dat was fijn. In de school met de vriendjes, en thuis met papa en mama.’

‘Was je nooit alleen?’

‘Niet als ik dat zelf niet wilde.’

‘En als je alleen wilde zijn?’

‘Dan verstopte ik me in de kelder of op zolder. Dan droomde ik, en dacht aan wat ik later wilde worden.’

‘Wat wilde je dan worden?’

‘Boswachter. Dan was je altijd buiten. Je kende het bos als je broekzak. Je zag het altijd opnieuw zomer worden, en herfst en winter.’

‘En lente,’ zegt Lisa.

‘Ja, natuurlijk. En dat was het mooiste. Alles begon dan opnieuw.’

Ik weet nog niet wat ik later worden wil, denkt Lisa. Iets

met dieren misschien. Met spinnen of egels, of met poezen. Een dierendokter. Als Balthazar dan ziek wordt, kan ik hem genezen!

Het is alsof Balthazar haar gedachten kan raden. Hij schurkt zachtjes miauwend tegen haar benen, en als Lisa hem in de armen neemt, spint hij tevreden.

